

fund; det var derfor, jeg igaar udtalte mig om dette Punkt, ikke saaledes som det ærede Medlem fra Vestervig behagede at kalde det, med særlig Forhørlighed, men som jeg udtrykkelig sagde med Frygt for de Konsekventer, som ville komme af Banen gennem Thy. Vi have seet før, at, naar man først har bragt et Lovforslag frem i sin Selshed og ikke har kunnet faae det til at gaa igjennem, har man ment, at det vilde glide, ved først at sætte det ene Stykke igjennem og derefter komme med det andet. Det gav mig Frygt i den nævnte Henseende, og, hvor meget jeg end paaskjønner de bestemte, klare og aabne Udtalelser af Ministeren, maa jeg dog sige, at der er Noget, som er stærkere end alle Ministerudtalelser, og det er Konsekventernes Magt, og jeg frygter endnu, at man fra Thy kan drage os ind i slige Følger, som vi engang have set bestemt forlangte. Vi maa saa meget mere antage, at de ville komme frem, som vi hørte det ærede Medlem fra Vestervig erklære, at det var lige saa berettiget, at Thy fik sin Bane, som at Bendishøvel havde sin. Konsekventen deraf bliver naturligvis, at, naar Bendishøvel har faaet en fast Bro over Rindfjorden, maa Thy ogsaa have sin. Hvad igrøvt Thybanen angaar, da forekom det mig, at den ærede Minister ikke var ganske billig, idet han nemlig stillede de nuværende Forhold i Thy i Sammenligning med de Forhold, der vilde komme, naar der kom en Bane derigjennem; men Ingen tvivler om, at en Bane gennem Thy vil stille det langt gunstigere end nu. Spørgsmaalet er derimod kun, om det er den Del af Landet, som for Diebliffet trænger mest til Jernbaner, og der sagde den ærede Minister selv, at mellem Mors og Slynngøre var der allerede en fast ordnet Dampskibsforbindelse ved Statens Hjalp, men at en saadan mangler ved Thy. Det ligger da nær at sige: Hvorfor ikke først forsøge at bringe Sligt i Stand ved de mange Udflydningssteder, som ere i Thy baade ved Thisted og længere ned ved Sundet og dermed søge foreløbig at hjælpe Thy indtil de andre Egne af Landet, som idetmindste efter min Overbevisning trænge mere, ere blevne hjulplne. At betragte Thy i den Grad som en Del af Bestjylland, at det ligesaa lidt som dette skulde have Havne eller Forbindelses-Weie med de øvrige Dele af Verden, og at det derfor maatte have sin Jernbane, saaledes som det ærede Medlem fra Vestervig (Wagger) gjorde igaar, tror jeg rigtignok kan foranledige det Ønske, at han vil se lidt paa Raartet, hvad han saa husesterende troede at kunne anvise os Andre at gjøre. Med Hensyn til Stive-Slynngøre Banen skal jeg, da jeg jo ikke har alle de Oplysninger, som vi efter min Mening netop savne fra den ærede Ministers Haand, kun fastholde det, at der har viist sig, det vere i Salling eller paa Mors, en saadan Interesses hos de vedkommende Beboere for en saadan Bane, at man, i det Mindste efter hvad der er kommet frem i Bladene, har været nærved at faae affluttet,

om der ikke er affluttet, en Overenskomst ad privat Wei. Det vidner om, at en saadan Bane virkelig har en saadan Betydning for Egnen, at det vel kan veie op ved Siden af de andre Grunde, der ere anførte. Med Hensyn til de forskjellige Oplysninger, den ærede Minister gav, tror jeg, at vi maa være ham meget taknemmelige derfor og ønske, at de maa blive endnu mere udførlige angaaende forskellige Punkter; end det var ham muligt at fremsætte dem i dette Foredrag. Jeg er derfor iblandt dem, der ønske, at denne Sag maatte komme til at gaa i et Udvalg, hvor man kunde faae Leilighed til at drøfte de vigtige Jernbanespørgsmaal og skaffe sig alle de Oplysninger derom, som vi hidtil have savnet, og hvorved de, der ere fremkomne dels fra den ærede Minister og dels fra ærede Medlemmer her i Thinget, kunne fuldstændiggjøres ikke saa ganske lidt. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa flere af de enkelte Punkter, som have været under Omtale, men haaber, at de skulle blive Gjenstand for et saadant Udvalgs nærmere Overveelse. Ifkun eet Punkt, som den ærede Minister særlig henvendte til mig, skal jeg nævne; det var angaaende Forholdene i Norge, hvor jeg havde gjort opmærksom paa, at Udgifterne til Jernbanerne for en Del blive dækkede ved frivillige Bidrag fra de vedkommende Egne. Den ærede Minister indrømmede ogsaa dette, men mente, at Forholdet deri var forskjelligt, at der er et Selskab for enhver saadan Jernbane, og at altsaa Regnskabsvæsenet lettere kunde holdes ude fra hinanden, end Tilfældet vilde være her i Landet, hvor det nødvendig maatte komme i Forbindelse med hele det øvrige Jernbanenet. Jeg tror dog, at de senere Jernbanelove i Norge ville vise, at der i den Henseende er sat en udtrykkelig Bestemmelse ind om, at de vedkommende Aktieieiere skulle finde sig i, at de enkelte Jernbaner bringes i Forbindelse med andre lignende Jernbaner. Det er en Følge af, at, medens Norge tidligere har havt Jernbaner anlagte i særskilte Stykker, arbejdes de nu sammen til at blive Længdebaner, f. Ex. fra Christiania til Trondhjem, og det er da naturligt, at disse Stykker faae sælles Drift og Regnskabsførelse. Som sagt, jeg tror, at de senere Love ville vise dette; bestemt kan jeg ikke sige det, da jeg ikke har havt Lovene til Raadighed; men kun Stortingsforhandlingerne. — Det ærede Medlem fra Vestervig (Wagger) tillod sig igaar at føre Forhandlingerne ind i et Spor, som heldigvis er temmelig sjældent her i Thinget, og som maaske kunde fritage mig for at svare paa hans Bemærkninger; men da han henholdt sig til Forhandlinger, der havde fundet Sted et Par Samlinger tilbage, og disse vel ikke kunne være alle ærede Medlemmer i frisk Erindring, navnlig ikke de nye Medlemmer, skal jeg dog komme ind paa noget deraf. Det ærede Medlem var saaledes meget misfornøjet med og fandt det i høi Grad forkasteligt, at jeg havde talt om,